

[Alfred Jensen.]

tillade arbejderne at være med til gennemgang af regnskaberne, de ville ikke have dem med til en virkelig drøftelse af problemerne. Men når det drejede sig om at få produktionen sat i vejret, at få knoklet mere fra arbejdernes side, så kunne samarbejdsudvalgene nok bruges. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at selv om der skrives sådan noget i en formålsparagraf som det, der står her, vil det volde de største besværligheder at få „den fælles økonomiske interesse“ frem, den dag løn- og arbejdstidsspørgsmålene skal afgøres — og det er problemer, som vi står over for at skulle behandle.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen redegjorde ved første behandling af dette lovforslag for, hvor velhavende selskaberne var blevet gennem de senere år, og han kunne også fortælle, hvilken karrighed der blev lagt for dagen, når der forelå spørgsmål om lønforhøjelser. Det ærede medlem talte i de samme toner i dag, ikke alene vedrørende spørgsmålet lønninger, men også vedrørende spørgsmålet arbejdstid. Til trods for at der foreligger muligheder for at imødekomme de ønsker, som er fremsat fra arbejderside, er der den største uvilje til at gå med til løsninger, der kan tilfredsstille den svageste part på arbejdsmarkedet.

Vi tror derfor ikke, det har meget formål at skrive slige ting i en paragraf; vi tror ikke, det hjælper samfundet ud over de problemer, som det står over for. Det, det drejer sig om, er jo faktisk, at arbejderne skal med ind i ledelsen af virksomhederne, at ejendomsforholdet skal ændres på en sådan måde, at det ikke er dem, der tidligere har forvaltet virksomhederne, og som har øget deres formuer ved at udbytte andre, der fortsat skal lede virksomhederne. Ejendomsforholdet bør ændres på en sådan måde, at de, der skaber og omformer værdierne, også bliver de bestemmende i selskaber og virksomheder. Det nås jo ikke ved gennemførelse af det ændringsforslag, der her foreligger, og jeg kan ikke se, at forslaget bliver synderlig mere acceptabelt ved den omstændighed, at man foruden udbyttedeling også tager sociale fonds med.

Jeg hæftede mig meget ved, at det ærede medlem hr. Poul Møller i dag forsik-

rede os, at det var ganske frivilligt, hvem der ville være med, og at der ikke ville ske de forskellige virksomheder, som ikke rettede sig efter loven, noget som helst. Netop det, at det er så frivilligt, og at der ikke sker dem noget, viser os, hvor lidt værdi der er i forslaget. Alligevel kan loven blive en lygteemand, som måske kan få nogen til at tro, at der her er en vej ud af de besværligheder, vi befinder os i, på lignende måde som samarbejdsudvalgene tændte håb hos adskillige arbejdere om at nå frem til det, man havde stræbt efter under parolen: økonomisk demokrati. Derfor kan den kommunistiske gruppe heller ikke stemme for den affattelse, lovforslaget nu vil få.

Søren Olesen: Ved første behandling af dette lovforslag kritiserede jeg forskellige punkter, bl. a. den særlige skattelettelse, der var stillet i udsigt i henhold til § 6, og jeg kan naturligvis kun være tilfreds med, at det er udgået af forslaget. Set fra mit synspunkt er forslaget i det hele taget blevet forbedret ved den udvalgsbehandling, det har gennemgået, og det viser sig da også, at det har fået en bredere tilslutning, end man vistnok kan sige det havde ved første behandling. Der er dog endnu en enkelt ting, som jeg ikke vil undlade at nævne. Som jeg gjorde opmærksom på ved første behandling, stod der i det fremsatte lovforslag ikke noget om, hvem der skulle betale dette navn, der skal nedsættes. Nu er det bestemt, at staten skal betale, og det kunne man vel næsten også have ventet ville blive udgangen, for det er jo ret almindeligt, når man laver noget nyt, at man så gerne vil have staten til at betale udgifterne derved. Jeg synes imidlertid, det havde været naturligt, hvis man ventet en heldig udvikling på dette område, at erhvervene var så meget interesserede deri, at de selv betalte derfor, men da ordningen anføres at skulle være et forsøg, må jeg vel affinde mig med dette forhold.

Jeg kan altså give tilslutning til lovforslagets gennemførelse, men der er inden for mit parti ligesom inden for et par af de andre partier nogen betænkelighed; der er ikke enighed om at tilslutte sig forslaget, og derfor kan jeg altså kun sige, at jeg personlig mener, det er værd at gøre dette